

Arrest

nr. 211 888 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KARABAYIR
Thonissenlaan 98 A
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. KARABAYIR en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Zanjan. Uw broer had vroeger problemen met de politie wegens politieke activiteiten, waardoor u zelf eveneens lastiggevallen werd. U vertrok in 1381 (2001) uit Iran en heeft in verschillende landen korte tijd gewoond. Van 2001 tot 2009 woonde u in Griekenland. In 2009 keerde u terug naar Iran omdat uw dochter, Ro. A. G. (...) (O.V. (...)), er werd ontvoerd. In juli 2011 vertrok uw gezin uit Iran door de problemen van uw dochter en op 12 oktober 2011 kwamen uw echtgenote en kinderen aan in België. Uw echtgenote, B. A. (...) (O.V. (...)) vroeg dezelfde dag voor een eerste maal om internationale bescherming. U was wat langer in Turkije

gebleven, maar op 7 september 2012 kwam ook u aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 september 2012. U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek dat uw dochter begin 1388 (maart 2009), toen ze met een vriendin, M. (...), aan het spelen was, ontvoerd werd door een politieagent, M. S. (...). Ro. (...) en M. (...) konden ontsnappen en de politieagent werd vervolgens veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien jaar. Uw echtgenote werd daarop onder druk gezet om de beschuldigingen tegen hem te laten vallen. Zij ondertekende een compromis waarbij ze haar klacht terug trok en akkoord ging met een strafvermindering van vijftien naar vijf jaar celstraf voor M. (...). U bent vervolgens teruggekeerd naar Zanjaan. Nadien werden jullie nog steeds lastig gevallen. M. (...), zijn familie en zijn collega's zetten jullie onder druk om te beweren dat de volledige ontvoering verzonnen was. Daarenboven zou de brief waarin uw echtgenote toestemming gaf tot strafvermindering niet voldoende zijn en moest ook u toestemming geven, wat u weigerde te doen. Ook uw zoon, Ra. A. G. (...) (O.V. (...)), werd in die periode lastig gevallen. U en uw gezin verhuisden een aantal maanden na uw terugkeer naar Iran naar de stad Khoramdareh, waar jullie nog ongeveer een jaar bleven. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u ook daar lastig gevallen werd door M. (...) zijn entourage. Op 23 januari 2014 kregen u en uw echtgenote een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 20 mei 2014, die oordeelde dat aan de ontvoering van jullie dochter geen enkel geloof gehecht kon worden; en dat, zelfs al zou er geloof aan gehecht worden, jullie nog steeds niet aannemelijk maakten een gegronde vrees te koesteren voor M. (...), diens familie of collega's na zijn arrestatie en al zeker niet na jullie verhuis naar Khoramdareh; en dat jullie evenmin aannemelijk hadden gemaakt een gegronde vrees te koesteren ten gevolge van de politieke activiteiten van uw broer. Op 18 januari 2017 diende uw zoon Ra. A. G. (...) (O.V. (...)) in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarvan hij nadien afstand deed. Zonder België te hebben verlaten, dienden u en uw echtgenote een tweede verzoek in op 1 maart 2017. Uw dochter Ro. (...) diende eveneens een eerste verzoek in op haar eigen naam op 14 maart 2017 en uw zoon Ra. (...) diende een tweede verzoek in op 20 maart 2017. Jullie halen allen opnieuw de ontvoering aan van uw dochter door de politieagent M. (...) en de bedreigingen die jullie nadien kregen. Ook zou u in Zanjaan een aantal politieagenten en de geestelijke leider hebben uitgescholden, waarvoor u aangeklaagd werd. Uw dochter voegde hier nog aan toe dat haar eigen familie haar de schuld gaf van wat er gebeurd was en dat het eveneens uw echtgenote werd kwalijk genomen dat ze niet goed op haar dochter had gelet. Daarnaast stelde u nog dat jullie intussen al lang in België zijn, wat argwaan kan wekken bij de Iraanse autoriteiten, en dat uw zoon bij een terugkeer zijn legerdienst zou moeten doen, wat hij niet wil doen voor het Iraanse Regime. Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten neer: een gelegaliseerd kopie van het vonnis uitgesproken over M. (...) door de rechtbank in eerste aanleg van Zanjaan d.d. 25 Tir 1388 (16 juli 2009), waarvan jullie al een kopie neerlegden in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming en waarin M. (...) schuldig verklaard wordt en veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van vijftien jaar; een gelegaliseerd kopie van het vonnis uitgesproken door het Hof van Beroep van Zanjaan d.d. 24 Azar 1388 (15 december 2009) waarin het vonnis van eerste aanleg bevestigd wordt en waarvan jullie een kopie van de tweede pagina eveneens reeds neerlegden in het kader van jullie eerste verzoek; een kopie van een convocatiebrief d.d. 16 Khordad 1389 (6 juni 2010) waarin u wordt opgeroepen om u aan te melden op het politiecommissariaat op 22 Khordad 1389 (12 juni 2010) in verband met een klacht tegen u ingediend door de agenten van Nirouye Entezami (reguliere politie); een kopie van een brief van de Sepah Pasdaran (Revolutionaire Garde) van Zanjaan gericht aan de Ettelaat (Ministerie van Inlichtingen) van de regio Zanjaan d.d. 16 Khordad 1389 (6 juni 2010) waarin laatstgenoemde instelling geïnformeerd wordt dat uw echtgenote en dochter hun hijab hebben opgeheven en u een woordenwisseling gehad heeft met de agenten en de geestelijke autoriteiten heeft beledigd en waarin de Ettelaat opgedragen wordt u om die redenen te arresteren; een kopie van een dagvaarding aan uw adres d.d. 25 Khordad 1389 (15 juni 2010) waarbij u wordt opgedragen voor te komen op d.d. 14 Tir 1389 (22 juni 2010) ten gevolge van uw woordenwisseling met de agenten, belediging van waarden van de Islamitische Republiek en minachting van de geestelijke leider; en een kopie van een oproeping aan uw adres d.d. 2 Tir 1389 (23 juni 2010) om voor te komen op 10 Mordad 1389 (1 augustus 2010) voor diezelfde redenen; de e-mail verzonden door uw schoonzus op 27 november 2016 met de hierboven vermelde documenten aangaande de klacht tegen u in bijlage; een aantal medische documenten waaruit blijkt dat u hartproblemen heeft; en een aantal betaalbewijzen van het hotel waarin jullie logeerden bij jullie aankomst in België in 2011.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek om internationale bescherming deels aansluit bij de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk de ontvoering van uw dochter door politieagent M. S. (...) die nadien voor deze feiten veroordeeld was tot een gevangenisstraf van 15 jaar en die samen met zijn familie en collega's u en uw familie nadien onder druk zette om jullie klacht in te trekken en te zeggen dat jullie gelogen hadden. In dit verband dient erop gewezen te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 20 mei 2014. De Raad was hierbij van mening dat geen geloof gehecht kon worden aan de ontvoering van Ro. (...) en dat, zelfs al zou de ontvoering geloofwaardig zijn, aan de bedreigingen die u en uw gezin ontvingen in de laatste maanden voor jullie verhuis naar Khoramdareh en in Khoramdareh hoegenaamd geen geloof gehecht kan worden. Voorts oordeelde de Raad in verband met de door u opnieuw aangehaalde problemen die uw familie had ten gevolge van de politieke activiteiten van uw broer dat u uw persoonlijke problemen hieromtrent niet aannemelijk had gemaakt.

In verband met de ontvoering van uw dochter dient opgemerkt te worden dat, ofschoon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat hieraan geen geloof gehecht kon worden, het Commissariaat-generaal in het licht van een aantal nieuw aangebrachte elementen door u en uw familieleden actueel oordeelt dat aan deze ontvoering wel degelijk geloof gehecht kan worden. Immers, de verklaringen van uw dochter Ro. (...) zelf, die uiteindelijk als enige alle feiten heeft meegemaakt, waren consistent, spontaan en gedetailleerd. Daarnaast legden u en uw echtgenote een aantal nieuwe, er authentiek uitziende documenten neer in verband met deze ontvoering, namelijk een gelegaliseerd kopie van een document waarvan u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag een kopie neerlegde, zijnde het vonnis van de rechtbank waarin M. (...) veroordeeld wordt tot een celstraf van 15 jaar, en een gelegaliseerd kopie van het volledige vonnis van het Hof van Beroep van Zanzan waaruit blijkt dat, ofschoon uw echtgenote een overeenkomst ondertekende om zich terug te trekken en akkoord te gaan met een strafvermindering, de rechtbank in beroep toch het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg bevestigde. Daarenboven sluiten de verklaringen van uw dochter naadloos aan bij de inhoud van de documenten. De vermelding van het compromis tussen uw echtgenote en de dader in het vonnis van het hof van beroep noopt ertoe te besluiten dat jullie beweringen aangaande een bepaalde druk om dit document te ondertekenen uitgeoefend op uw echtgenote door M. (...) en/of zijn familieleden en/of collega's niet ondermijnd kunnen worden.

Echter, u bracht in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat u en uw familie na de definitieve veroordeling van agent M. S. (...) door het Hof van Beroep van Zanzan nog verder onder druk gezet werden, hetzij tijdens jullie laatste maanden in Zanzan, hetzij in Khoramdareh, of dat jullie ten gevolge van de ontvoering van uw dochter actueel een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade zouden ervaren. In uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming, alsook in de opeenvolgende verzoeken van uw echtgenote en uw zoon en het eerste verzoek van uw dochter, slopen immers een aantal ernstige onderlinge tegenstrijdigheden betreffende jullie problemen in de nasleep van uw dochters ontvoering, die de ongelooftwaardigheid ervan bevestigen.

Voor wat betreft de periode dat uzelf in Zanzan verbleef na uw terugkeer uit Griekenland dient vooreerst de aandacht gevestigd te worden op uw echtgenotes verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, waaruit blijkt dat jullie laatste vier maanden in Zanzan niet meer benaderd werden door jullie belagers (CGVS 1e VIB echtgenote p. 8). Dit ondermijnt haar recente verklaring in Zanzan tot aan jullie vertrek naar Khoramdareh problemen te hebben gehad (CGVS II echtgenote p. 10). Daarenboven legden uw echtgenote en kinderen allerminst coherente verklaringen af betreffende uw zoon Ra.'s (...) persoonlijke problemen in Zanzan met onbekenden die het gevolg zouden zijn van Ro.'s (...) ontvoering. Waar uw echtgenote namelijk in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming beweerde dat uw zoon door onbekenden aangesproken en in elkaar geslagen werd door een motorrijder die wou dat hij met hem meeging (CGVS echtgenote 1e VIB p. 4, 8), verklaarde uw zoon zelf, evenals uw dochter Ro. (...), dat hij enkel achtervolgd werd door onbekenden, maar telkens kon wegvlugten (CGVS I Ra. (...) p. 17, CGVS I Ro. (...) p. 11, 18). Uw zoon stelde bovendien expliciet dat hij nooit fysiek werd aangevallen en dat hij nooit werd aangesproken, aangeraakt of in elkaar geslagen door onbekenden (CGVS I Ra. (...) p. 17-18). Dat jullie

verklaringen omtrent de benadering van uw zoon door onbekenden dermate uiteenlopen, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan in zijn geheel.

Voorts dient opgemerkt te worden dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen in het kader van jullie actuele verzoek dat u na uw terugkeer uit Griekenland naar Zanjan een aantal agenten heeft uitgescholden en de geestelijke leider heeft beledigd, waarna er een klacht tegen u liep (CGVS I p. 3, CGVS I echtgenote p. 10, CGVS I Ra. (...) p. 16, 19, CGVS I Ro. (...) p. 11). Vooreerst is het uiterst frappant dat u noch uw echtgenote ook maar met een woord repte over deze beledigingen en daaropvolgende klacht in het kader van jullie eerste verzoek, ofschoon jullie beiden reeds op de hoogte waren van die klacht tegen u toen u zelf nog in Iran verbleef (CGVS II p. 10, CGVS echtgenote II p. 5). Gevraagd naar een verklaring voor uw nalaten ter zake, stelde uw echtgenote dat jullie toentertijd geadviseerd werd niet te veel te vertellen om het niet te ingewikkeld te maken (CGVS II echtgenote p. 5) en reliceerde u dat daarnaar niet gevraagd werd bij uw eerste verzoek (CGVS II p. 10). Jullie uitleg is echter niet afdoende om jullie nalaten ter zake te rechtvaardigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij van bij de eerst mogelijke gelegenheid spontaan alle relevante elementen aangaande zijn asielrelaas meedeelt. Jullie stilzwijgen hieromtrent is des te meer merkwaardig daar blijkt dat deze klacht voor jullie de aanleiding was om Zanjan te verlaten (CGVS I p. 3) en dat u ten gevolge daarvan opgeroepen werd om u aan te melden bij het gerecht (CGVS I p. 7). De geloofwaardigheid van de tegen u lopende klacht wordt verder ondermijnd door een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen hieromtrent. Waar u immers in het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog beweerde dat u die agenten beledigde bij het politiebureau, toen u ging informeren naar de stand van zaken (CGVS I p. 3, 9), stelde u bij het tweede persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal dat dit gebeurde toen de agenten van Ettelaat zelf bij u thuis waren (CGVS II p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u ook op het politiebureau geweest was en daar spanningen gehad had, maar dat het toen niet uitdraaide op een ruzie (CGVS II p. 12). Deze verklaring kan echter niet worden weerhouden. Eerder in het persoonlijk onderhoud verklaarde u immers nog dat u voor uw aanvaring met de agenten altijd beleefd bleef tegen hen en dat u zelf nooit naar het politiebureau ging (CGVS II p. 9-10). De door u neergelegde kopieën van de convocaties en dagvaarding aan uw adres kunnen geenszins de geloofwaardigheid van deze aanklacht onderschrijven, daar het deze documenten aan elke bewijskracht ontbreekt. Vooreerst kan opgemerkt worden dat u deze convocaties pas neerlegde in het kader van uw tweede verzoek, hoewel deze reeds opgesteld werden op 16/02/1389 (6 mei 2010) en 25/03/1389 (15 juni 2010), i.e. voor jullie vertrek uit Iran. Dat jullie zowel bij jullie eerste verzoek bij het Commissariaat-generaal als bij jullie beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalieten deze documenten uit Iran te laten opsturen en neer te leggen, ondergraaft de bewijswaarde ervan. Jullie verklaringen dat jullie dachten dat jullie wel al genoeg documenten hadden neergelegd (CGVS I p. 8), dat het moeilijk is om dergelijke documenten te verkrijgen (CGVS I p. 2) en dat jullie zelf niet goed wisten wat jullie moesten voorleggen (CGVS echtgenote I p. 10), zijn niet afdoende ter rechtvaardiging van jullie nalaten ter zake. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust en dat het aan hem/haar is om aan te tonen dat het verzoek gegrond is. Dit impliceert dan ook dat alle redelijke te verwachten inspanningen om het verkrijgen van documenten die het relaas ondersteunen dienen geleverd te worden in dat deze van bij de eerste mogelijke gelegenheid die zich voordoet worden neergelegd. Dat jullie pas een poging ondernamen om de nu door jullie neergelegde documenten in verband met de klacht tegen u te bemachtigen en in te dienen nadat jullie een eerste weigeringsbeslissing hadden gekregen, zet, gezien het belang van deze documenten, de bewijskracht ervan dan ook verder op de helling. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat jullie zelf nauwelijks op de hoogte zijn van welke documenten jullie precies neerlegden in verband met de klacht die tegen u zou lopen. Zo legden jullie aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts twee van de vier documenten neer die via uw schoonzus werden doorgemailed (document 3 en 5 in uw administratieve dossier). Gevraagd naar de e-mail waarmee deze documenten werden verzonden, bleek dat deze e-mail nog een onvolledig derde document bevatte. Hiermee geconfronteerd op het Commissariaat-generaal, bleek dat u niet precies wist hoeveel documenten u gekregen had van uw schoonzus (CGVS II p. 5). Na controle van uw advocaat bleek dat er zelfs een vierde document werd verzonden in diezelfde e-mail van uw schoonzus, dat u eveneens had nagelaten neer te leggen bij het Commissariaat-generaal. Echter, dat u niet wist hoeveel documenten uw schoonzus u precies had opgestuurd (CGVS II p. 5), komt weinig overtuigend over, temeer daar u wel verklaarde al deze documenten te hebben gelezen (CGVS II p. 5-6). Daarenboven mag redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk vervolgd zou worden wegens de door u geuite beledigingen, zich degelijk informeerde bij uw familieleden over hoe vaak u een oproepingsbrief kreeg. Tot slot kan erop gewezen worden dat deze documenten slechts kleurenkopieën zijn, welke an sich weinig bewijswaarde hebben.

Wat er ook zij van de moeilijkheden die jullie gehad hebben ten gevolge van uw dochters ontvoering in Zanjan, hetzij druk uitgeoefend door Ro.'s (...) ontvoerders en zijn familie, hetzij problemen binnen uw eigen familie omdat uw echtgenote en dochter zelf de schuld kregen van wat er gebeurd was (CGVS Ro. (...) I p. 10, 15, CGVS II Ro. (...) p. 3-4), dan nog niet erop gewezen te worden dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben geen leven te kunnen opbouwen in Khoramdareh. Na een analyse van alle elementen kan namelijk worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u en uw gezin kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Met deze mogelijkheid geconfronteerd, stelde u dat het niet denkbaar is voor jullie om terug te keren naar Khoramdareh omdat de autoriteiten jullie zouden vinden daar jullie naam op de zwarte lijst staat (CGVS II p. 11), beweerde uw echtgenote dat de Ettelaat jullie zou vinden (CGVS II echtgenote p. 10) en beweerde uw dochter dat M. (...) haar of u zal opzoeken (CGVS II Ro. (...) p. 7). Echter, aangezien aan de tegen u lopende klacht wegens uw beledigingen aan het adres van agenten en de geestelijke leider geen geloof gehecht kan worden, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u of uw familie gezocht zou worden door de Iraanse autoriteiten. Daarenboven blijkt dat jullie reeds een volledig jaar in Khoramdareh verbleven zonder problemen te hebben gehad, ofschoon jullie daaromtrent niet eenduidig zijn. Het Commissariaat-generaal wees u eerder al op interne contradicties en ongerijmdheden met uw echtgenoot omtrent jullie periode in Khoramdareh in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo beweerde uw echtgenote toentertijd in Khoramdareh nooit problemen te hebben gehad (CGVS echtgenote 1e VIB p. 4), hoewel uzelf beweerde dat jullie eveneens bedreigd werden in Khoramdareh (CGVS 1e VIB, p. 8-9). Luidens uw dochter Ro.'s (...) verklaringen werd u eveneens wel degelijk benaderd op uw werk in Khoramdareh (CGVS I Ro. (...) p. 16, CGVS Ro. (...) II p. 6-7), terwijl uw zoon Ra. (...) stelde dat ook uw echtgenote persoonlijk telefonische lastig gevallen werd in Khoramdareh (CGVS I Ra. (...) p. 19). Deze verklaringen staan echter haaks op uw eigen verklaring in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming, waarin u stelt dat uw belagers u nooit benaderden in Khoramdareh omdat zij uw adres daar niet kenden (CGVS II p. 11), wat bevestigd werd door uw echtgenote (CGVS II echtgenote p. 9). Hieraan kan worden toegevoegd dat jullie, zoals hierboven reeds vermeld, niet aannemelijk maakten dat jullie de laatste maanden van jullie verblijf in Zanjan nog onder druk werden gezet. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat M. (...) of iemand van zijn familie of collega's jullie bij een terugkeer naar Khoramdareh wel zouden vinden en lastig vallen. Daarenboven blijkt dat u en uw gezinsleden gedurende het jaar dat jullie in Khoramdareh verbleven een normaal leven konden uitbouwen. U verklaarde weliswaar niet te hebben gewerkt in Khoramdareh omdat u onder druk gezet werd (CGVS II p. 5), en uw echtgenote beweerde dat jullie ondergedoken leefden (CGVS II echtgenote p. 9), doch aan deze verklaringen kan geen geloof gehecht worden. Zowel uw echtgenote, uw zoon als uw dochter beweerden namelijk dat u wel degelijk werkte in Khoramdareh (CGVS I Ro. (...) p.16, CGVS II Ro. (...) p. 6, CGVS II Ra. (...) p. 4, CGVS II echtgenote p. 9). Voorts blijkt dat uw beide kinderen naar school gingen (CGVS II Ro. (...) p. 6, CGVS II Ra. (...) p. 3). Waar uw echtgenote weliswaar stelde dat zij jullie kinderen altijd binnen hield en dat u hen ging ophalen van school (CGVS II echtgenote p.9), blijkt uit uw kinderen hun verklaringen evenwel dat zij zelfstandig met de bus naar school gingen, (CGVS II Ro. (...) p. 6), dat uw dochter soms bij andere kinderen ging spelen of iets ging drinken (CGVS II Ro. (...) p. 6) en dat uw zoon kon voetballen in de wijk (CGVS II Ra. (...) p. 3-4). Hieruit blijkt in geen geval een ondergedoken leven. Daarenboven was niemand uit jullie buurt op de hoogte van wat er met Ro. (...) gebeurd was in Zanjan (CGVS II echtgenote p. 9, CGVS II Ro. (...) p. 6). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt dat het voor u en uw gezin onmogelijk zou zijn om zich definitief elders in Iran, bijvoorbeeld in Khoramdareh, te vestigen.

In verband met jullie opmerking dat u ook problemen kan krijgen omdat uw broer een politiek activist was (CGVS I p. 5, 12, CGVS II p. CGVS I Ro. (...) p. 17), dient opgemerkt te worden dat u geen actuele gegronde vrees heeft aangetoond ten gevolge van uw broers activiteiten. Immers, na uw lange verblijf in Griekenland kon u zonder problemen terugkeren naar Iran, ofschoon u grondig gecontroleerd werd op de luchthaven (CGVS II p. 3). Dat u en uw familie ten gevolge van uw broers politieke activiteiten minder kans hadden op een job bij de overheid of soms moeilijkheden hadden om aan bepaalde documenten te geraken (CGVS 1e VIB . 4-5) is niet voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging zoals in de vluchtelingrechtelijke zin of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw uitspraak dat u niet aan werk geraakte en moeilijkheden had om uw kinderen in te schrijven in school (CGVS 1e VIB p. 4) kan u verder niet hard maken, daar uw kinderen altijd naar school gingen in Zanjan en Khoramdareh (CGVS I Ro. (...) p. 4-5, CGVS I Ra. (...) p. 7), uw broers wel in staat waren een vrij beroep uit te oefenen (CGVS 1e VIB p. 5) en uzelf eveneens werk vond na uw terugkeer uit Griekenland (CGVS I Ro. (...) p.16, CGVS II Ro. (...) p. 6, CGVS II Ra. (...) p. 4, CGVS II echtgenote p. 9).

Aangaande uw opmerking dat uw zoon zijn legerdienst zou moeten doen in geval van een terugkeer naar Iran (CGVS I p. 12, CGVS II Ra. (...) p. 5) dient opgemerkt te worden dat het tot de soevereine

bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst. Uw zoons motieven voor het niet willen vervullen van zijn legerdienst getuigen niet van een gewetensnood in de zin van de Conventie van Genève. In de richtlijnen voor internationale bescherming van het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen wordt gesteld dat het enerzijds kan gaan om een absolute overtuiging waarbij er bezwaar wordt gemaakt tegen elke associatie met het militaire apparaat, het gebruik van alle geweld en deelname in alle oorlogen, wat in casu niet geldt daar uw zoon wel bereid zou zijn om zich aan te sluiten bij het Belgische leger (CGVS II Ra. (...) p. 5). Anderzijds kan het gaan om een gedeeltelijk of selectief gewetensbezwaar dat zich enkel tegen een welbepaalde oorlog of actie tegen de eigen bevolkingsgroep of gemeenschap uit of tegen het persoonlijk dragen van wapens, wat evenmin opgaat voor uw zoon. Uw zoon stelt namelijk enkel dat hij geen land wil dienen dat niets goeds voor hem gedaan heeft en geeft aan dat men in het Iraanse leger niet betaald wordt en dat er niets gedaan wordt voor rekruten (CGVS II Ra. (...) p. 5-6). Voorts vreest uw zoon om naar een land als Syrië te worden gestuurd. Hij stelt dat dit jullie land niet is en dat er vuile zaken worden gedaan. Gevraagd wat hij met dat laatste bedoelt wijst hij op de steun van Iran aan Assad (CGVS II Ra. (...) p. 5-6). Zijn vrees is echter ongegrond. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat enkel beroepsmilitairen en vrijwilligers naar Syrië worden gestuurd maar dat er geen burgers worden opgeroepen voor de strijd in Syrië. Daarenboven blijkt uit diezelfde informatie dat er geen tekort is aan rekruten. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat uw zoon bij een terugkeer gedwongen naar Syrië gestuurd zou worden als dienstplichtige.

Jullie verklaring dat jullie ondertussen al jaren in België zijn, waardoor jullie bij een terugkeer verdacht zouden kunnen worden van spionage (CGVS II p. 11, CGVS II echtgenote p. 12) is een louter veronderstelling die jullie niet kunnen concretiseren. Dat een professor van de universiteit iets dergelijks meemaakte (CGVS II echtgenote p. 12), kan gezien het profiel van die persoon als professor immers bezwaarlijk als precedent voor jullie specifieke geval gelden. Dat jullie verder vervreemd zijn van de Iraanse maatschappij (CGVS I p. 5) en dat uw zoon niet houdt van de Iraanse mentaliteit en een tatoeage heeft (CGVS II Ra. (...) p. 5) volstaat bovendien niet om te spreken van een dermate doorgedreven verwestering waardoor jullie een risico lopen op vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade ten gevolge daarvan. Aangaande de tatoeage van uw zoon kan opgemerkt worden dat uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het dragen van tatoeages in het algemeen niet strafbaar is en dat in de Iraanse strafwet niets vermeld staat over een verbod op tatoeages. Het louter hebben van een tatoeage die niet zichtbaar is voor de autoriteiten leidt niet tot problemen. Daarenboven kan opgemerkt worden dat u ook na uw terugkeer uit Griekenland, waar u ook verschillende jaren had verbleven, op een grondige ondervraging op de luchthaven na, geen problemen kende omdat u lang in het buitenland was geweest (CGVS II p. 3).

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten in verband met uw dochters ontvoering en in verband en in verband met de klacht die tegen u zou lopen, werden hierboven reeds besproken. De e-mail van uw schoonzus waarin een aantal van de door u neergelegde documenten in bijlage waren toegevoegd, bevestigt enkel dat jullie deze documenten via uw schoonzus verkregen na jullie beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch niets meer. De medisch documenten bevestigen dat u hartproblemen heeft, wat niet in twijfel getrokken wordt. De betalingsbewijzen van het hotel waar jullie logeerden bij jullie aankomst in België in 2011 zijn niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: "Naast de door uw vader aangehaalde problemen haalde u verder aan in België christen te zijn geworden (CGVS I

p. 3). U zou bovendien via een vriendin van u, Me. (...), en haar nicht St. (...), in contact gekomen zijn met een groep christenen waar u af en toe mee samen komt om te bidden (CGVS I p. 3-4). Echter, uw interesse in het christendom is dermate beperkt en oppervlakkig dat er in geen geval van een daadwerkelijke bekering kan gesproken worden. Vooreerst is uw kennis, in acht genomen dat u zich al een twee à drietal jaren christen voelt (CGVS I p. 3), uitermate beperkt. Zo geeft u aan dat u met geen enkel christelijk feest bekend bent (CGVS I p. 11) en weet u niets te vertellen over Pasen, het christelijke feest bij uitstek (CGVS I p. 12). U stelde voorts foutief dat Jezus volgens de christelijke traditie geboren is onder een dadelboom, kan niet zeggen dat Jozef - die u overigens in zijn geheel niet kent (CGVS I p. 14) - aanwezig was bij die geboorte, noch welk bezoek Jezus kreeg na zijn geboorte (CGVS I p. 12). U kan geen enkele van zijn apostelen noemen en stel verkeerdelijk dat hij slechts 6 à 7 volgelingen had (CGVS I p. 12-13). Gevraagd naar een bepaalde passage uit de Bijbel die voor u bijzonder is, herinnerde u zich geen enkele passage en stelde u eensklaps dat niemand ooit verhalen van de Bijbel voor u las, maar dat jullie in de bijeenkomsten met St.'s (...) groep enkel samen baden (CGVS I p. 13), ofschoon u eerder in het gehoor wel degelijk beweerde dat ook in de Bijbel gelezen werd (CGVS I p. 3-4). Evenmin kan u iets vertellen over de verschillende onderdelen waaruit de Bijbel bestaat, noch weet u wat een parabel is of zegt de parabel van de zaaier u iets (CGVS I p. 13). Gevraagd naar de sacramenten stelde u foutief dat, naast het doopsel wat wel een van de sacramenten is, naar de kerk gaan en leven volgens de tien geboden eveneens sacramenten zijn. U herinnert zich niet meer wie Jezus uit de dood heeft doen opstaan (CGVS I p.12) en kan naast de Heilige Maagd Maria geen enkel vrouwelijk personage uit de Bijbel vermelden (CGVS I p. 14). Van een bekeerling die reeds gedurende meerdere jaren interesse heeft in het christendom mag op zijn minst een meer diepgaande kennis verwacht worden. Dat u wel de grote lijnen van de levensloop van Jezus kent (CGVS I p. 11) en weet wat er gevierd wordt met kerstmis (CGVS I p. 12), is niet voldoende ter verschoning van uw gebrekkige kennis. U gaf namelijk zelf aan dat u godsdienstlessen volgde in België (CGVS I p.3) en dat u eens naar een film over het leven van Jezus keek (CGVS I p. 13), wat deze beperkte kennis kan verklaren doch geenszins getuigt van een daadwerkelijke bekering. Daarenboven blijkt dat u reeds meerdere maanden op geen enkele manier nog het christendom beleeft: u gaat niet meer naar de bijeenkomsten met St. (...), noch bent op een andere manier met uw religie bezig (CGVS I p. 5). Dat u het te druk had met fitnessen en gezond eten en daardoor niet meer met uw religie kon bezig zijn (CGVS I p. 5), getuigt nogmaals van de beperkte diepgang van de door u aangehaalde bekering. Ook bent u in de voorbije twee, drie jaar slechts heel af en toe naar de kerk gegaan en heeft u niet meer dan één misdienst bijgewoond, en dit was dan nog een huwelijksceremonie (CGVS I p. 10-11). U zou daarnaast wel redevoeringen van een priester hebben aangehoord, doch kan zich daarvan geen enkele herinneren (CGVS I p. 11). De laatste twee maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud bent u bovendien niet meer naar de kerk gegaan (CGVS I p. 10) en ook tussen uw eerste en uw tweede persoonlijk onderhoud ging u niet naar de kerk noch naar de bijeenkomsten van de groep christenen (CGVS II p. 3). Daarenboven bent u nog niet gedoopt (CGVS I p. 3). Dat u niet gedoopt en aldus op officiële wijze bekeerd bent, gecombineerd met uw beperkte kennis en gebrek aan religieuze activiteiten, in het bijzonder de laatste maanden, leidt ertoe dat uw aanraking met het christendom hooguit bestempeld kan worden als een gematigde interesse, doch geenszins als een effectieve bekering. De foto die u neerlegde, waarop u verkleed bent als koningskind, kan deze appreciatie geenszins weerleggen, wel integendeel. U kan immers geen enkele toelichting geven bij de christelijke traditie die met dit gebruik verbonden is (CGVS p. 15), wat uw gebrek aan kennis nogmaals onderschrijft. Dit alles in acht genomen kan op basis van de door u beweerde bekering evenmin besloten worden dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Iran."

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel van het Handvest. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 3 en 8 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavig verzoek om internationale bescherming deels steunen op de motieven die eerste en tweede verzoekende partij reeds bij hun eerste verzoek hebben uiteengezet. Het eerste verzoek om internationale bescherming van eerste en tweede verzoekende partij werd door verwerende partij bij beslissing van 23 januari 2014 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 mei 2014, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De Raad oordeelde in het arrest dat aan de ontvoering van de dochter van eerste en tweede verzoekende partij geen enkel geloof gehecht kon worden, en dat, zelfs al zou er geloof aan gehecht worden, zij nog steeds niet aannemelijk maakten een gegronde vrees te koesteren voor M., diens familie of collega's na zijn arrestatie en al zeker niet na hun verhuis naar Khoramdareh. Tevens werd geoordeeld dat zij evenmin aannemelijk hadden gemaakt een gegronde vrees te koesteren ten gevolge van de politieke activiteiten van de broer van eerste verzoekende partij. Het gezag van gewijsde van het

arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van eerste en tweede verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. X). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van eerste en tweede verzoekende partij voorgehouden bij hun eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen.

2.2.6. De Raad bemerkt voorts dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen ook bij hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij nood hebben aan internationale bescherming. Meer bepaald motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing dat, hoewel actueel in het licht van een aantal nieuwe door verzoekende partijen aangebrachte elementen wel degelijk geloof gehecht kan worden aan de ontvoering van de dochter van eerste en tweede verzoekende partij (vierde verzoekende partij), verzoekende partijen tot op heden geen elementen aanbrengen die erop zouden kunnen wijzen dat zij na de definitieve veroordeling van agent M. S. door het Hof van Beroep van Zanjaan nog verder onder druk werden gezet, hetzij tijdens hun laatste maanden in Zanjaan, hetzij in Khoramdareh, of dat zij ten gevolge van de ontvoering van vierde verzoekende partij actueel een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade zouden ervaren, gelet op de ernstige tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen betreffende hun problemen in de nasleep van de ontvoering van vierde verzoekende partij. Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen nog vastgesteld dat verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken nood te hebben aan internationale bescherming (i) wegens de politieke activiteiten van de broer van eerste verzoekende partij, (ii) wegens het gegeven dat derde verzoekende partij haar legerdienst zou moeten doen in geval van een terugkeer naar Iran; (iii) wegens hun jarenlange verblijf in België en (iv) wegens een beweerde bekering van derde verzoekende partij naar het christendom.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Waar zij stellen dat verwerende partij zich beperkt tot een standaardmotivering, duidt de Raad er evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partijen bijgebrachte nieuwe feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom aan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte (nieuwe) documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.11. – en dat er geenszins sprake is van “standaardmotivering”.

Waar verzoekende partijen onderstrepen dat zij voor hun leven vrezen bij een eventuele terugkeer naar Iran en de door hen aangehaalde asielmotieven herhalen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden, beperken verzoekende partijen zich ertoe te stellen dat dit slechts “*kleine contradicties over niet doorslaggevende details*” betreffen en dat zij “*zeer consistente en gelijklopende verklaringen afgelegd (hebben) over de problemen ten gevolge van de ontvoering van vierde verzoekster*”. De Raad stelt evenwel vast dat het flagrante tegenstrijdigheden betreffen die betrekking hebben op essentiële elementen van het voorgehouden asielrelaas, met name de problemen

die zij beweren gekend te hebben na de definitieve veroordeling van agent M. S. door het Hof van Beroep van Zanjan, hetzij tijdens hun laatste maanden in Zanjan, hetzij in Khoramdareh. Dit betreffen dan ook geenszins “details” en van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij hierover eenduidige verklaringen zouden kunnen afleggen. De vaststelling dat zij hierin niet slagen, doet wel degelijk op ernstige wijze afbreuk aan deze door hen voorgehouden problemen.

Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat de door verzoekende partijen neergelegde kopieën van de convocaties en dagvaarding aan het adres van eerste verzoekende partij geen bewijskracht hebben, menen verzoekende partijen dat “(d)e *summiere motivatie van de verwerende partij (...) haar niet (kan) ontheffen van haar onderzoeksplicht naar de echtheid van de neergelegde documenten*” en dat “(d)e *kopieën van de convocaties en dagvaarding (...) tot bewijs van het tegendeel, als echt (dienen) aangenomen te worden en derhalve in aanmerking genomen te worden om de problemen van eerste verzoeker met de gerechtelijke autoriteiten in Iran te ondersteunen*”. De Raad stelt evenwel vast dat de convocaties en dagvaarding duidelijk kleurenkopieën betreffen. De Raad ziet dan ook niet in waarom verwerende partij verder onderzoek zou moeten voeren naar “de echtheid van de neergelegde documenten”. De Raad duidt erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X). Bovendien wordt in de bestreden beslissingen nog terecht gemotiveerd dat de bewijswaarde van deze documenten verder ondergraven wordt door de vaststelling dat eerste verzoekende partij de convocaties pas neerlegde in het kader van haar tweede verzoek, hoewel deze reeds opgesteld werden op 16/02/1389 (6 mei 2010) en 25/03/1389 (15 juni 2010), i.e. voor het vertrek van verzoekende partijen uit Iran, en de vaststelling dat verzoekende partijen zelf nauwelijks op de hoogte blijken te zijn van welke documenten zij precies neerlegden in verband met de klacht die tegen eerste verzoekende partij zou lopen wegens haar beledigingen aan het adres van agenten en de geestelijke leider. Zij er ten slotte nog op gewezen dat in de bestreden beslissingen tevens wordt opgemerkt dat eerste en tweede verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegden over deze klacht. Meer bepaald wordt vastgesteld dat zij in het kader van hun eerste verzoek, ofschoon zij beiden reeds op de hoogte waren van deze klacht, met geen woord reppen over deze beledigingen en daaropvolgende klacht, en dat eerste verzoekende partij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar zij de agenten beledigde. De Raad wijst erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad besluit dat het verweer van verzoekende partijen geen enkele afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. De hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen nog opmerken dat zij reeds sinds 2011 in België verblijven en zich volledig in de Belgische samenleving hebben geïntegreerd, dient door de Raad te worden opgemerkt dat dit alles niet relevant is bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier A. A. G. en B. A., stukken 31 en 32; administratief dossier Ra. A. G., stukken 18 en 19; administratief dossier Ro. A. G., stukken 25 en 26) en dat verzoekende partijen tijdens hun eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal – respectievelijk op 4 september 2017 (eerste en tweede verzoekende partij), 5 september 2017 (derde verzoekende partij) en 11 oktober 2017 (vierde verzoekende partij) – en hun tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 16 april 2018 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door hun advocaat en, voor wat betreft eerste, tweede en derde verzoekende partij, met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT